

अशाही व्यक्ती घडल्या

श्रीमद् नामचैतन्य भानुदास

दि. २८-०७-२००९

दैनिक सकाळ, मुंबई यांच्या सौजन्याने

“मी केलेले देह-मनावरचे अघोरी प्रयोग तुम्ही करू नका”, असं सांगूनही प्रबोधिनीला येणाऱ्या एका साधकाने एक उपद्व्याप केलाच. ते साधक पोलीस इन्स्पेक्टर असून प्रबोधिनीत नियमित येतात. त्यांनी स्वतः बद्दलचा एक किस्सा सांगितला. त्यांच्या कमरेवर डाव्या बाजूला चामखीळ होती. ड्युटीवर असताना जाड पट्टा घातला, की बसताना, उठताना, वाकताना चामखीळ दाबली जायची आणि खूप दुखायचं. बरीच वर्ष त्यांनी हे भोगलं होतं. एक दिवस दाढी करताना मी केलेले प्रयोग त्यांना आठवले. त्यांनी सर्व प्रकारची योग्य ती वैद्यकीय काळजी घेऊन चामखीळ कापून टाकली. प्रबोधिनीत बुशशर्ट वर करून कमरेवरची अधेसीव्ह प्लॅस्टर टेप त्यांनी इतर साधकांना दाखवली. “वैद्यकीय उपचार पद्धतीने ज्या गोष्टी सहज होऊ शकतात, त्या करण्याचा अतिरेकी प्रयोग कुणीही करू नका”, असं मी सगळ्यांना पुन्हा सांगितलं. खरं तर, बाह्य जगत आणि देह यापासून मन अलिप्त करून आनंदी कसं राहता येईल याचा प्रयत्न व्हायला हवा. कारण बहिर्मनाचे संस्कार अंतर्मनात जातात आणि ते अंतःकरणावर रुजतात. या विषयी आपण पुढे विस्ताराने पाहणारच आहोत. अंतःकरणात आत्मा बद्ध असून अंतःकरणावर रुजलेल्या संस्कारांवरच मृत्यूनंतरच्या जीवनाची अवस्था आणि पुनर्जन्म अवलंबून असतो, हे माझ्या संशोधनात निदर्शनास आलं आहे. या ठिकाणी एक सत्य घटना मांडणं उचित ठरेल. अध्यात्म-विज्ञान प्रबोधिनीची एक निष्ठावंत साधिका सौ. शरदिनी मास्केरी, के.ई.एम. हॉस्पिटलमध्ये सिस्टर होती. व्हॉलेंटरी रिटायरमेंट घेतल्यानंतर ती अध्यात्म-विज्ञानाकडे वळली. लवकरच तिने अध्यात्म-विज्ञान आत्मसात करून प्रबोधिनी घ्यायला सुरुवात केली. केवळ साडेपाच सहा वर्षांच ती माझ्या संपर्कात होती. त्याच सुमारास तिच्या उजव्या फुफ्फुसाला कॅन्सर झाला. तिने पती आणि मुलांना सांगितलं, “मला कोणतीही मेडिकल ट्रीटमेंट देऊ नका, मी आनंदात आहे. मला आनंदातच जाऊ द्या.” कॅन्सर वाढत गेला. तिने देह सोडला, त्या आधी आठ दिवस तिच्या छातीचा एम्.आर.आय. काढण्यात आला. त्यात उजव्या फुफ्फुसाचा बराच भाग कॅन्सरने पोखरलेला आढळला. अशा परिस्थितीतही ती आनंदात होती. एकदा तिचा मला फोन आला. तिने विचारलं “भाऊ, तुम्ही कसे आहात?” मी म्हटलं, “बेटा, हा प्रश्न मी तुला विचारायला हवा.” तिला मला भेटायची तीव्र इच्छा होती, पण ती तर इथे येऊ शकणारच नव्हती आणि मीही तिथे जाऊ शकणार नव्हतो. दोनच दिवसांनी तिने देह सोडला. त्यावेळी तिच्या चेहऱ्यावर शांती आणि प्रसन्नता दिसत होती. माऊलीने हसत मृत्यू जिंकला होता. अध्यात्म-विज्ञानामुळे अशा अनेक व्यक्ती घडल्या आहेत.